

hostivický měsíčník

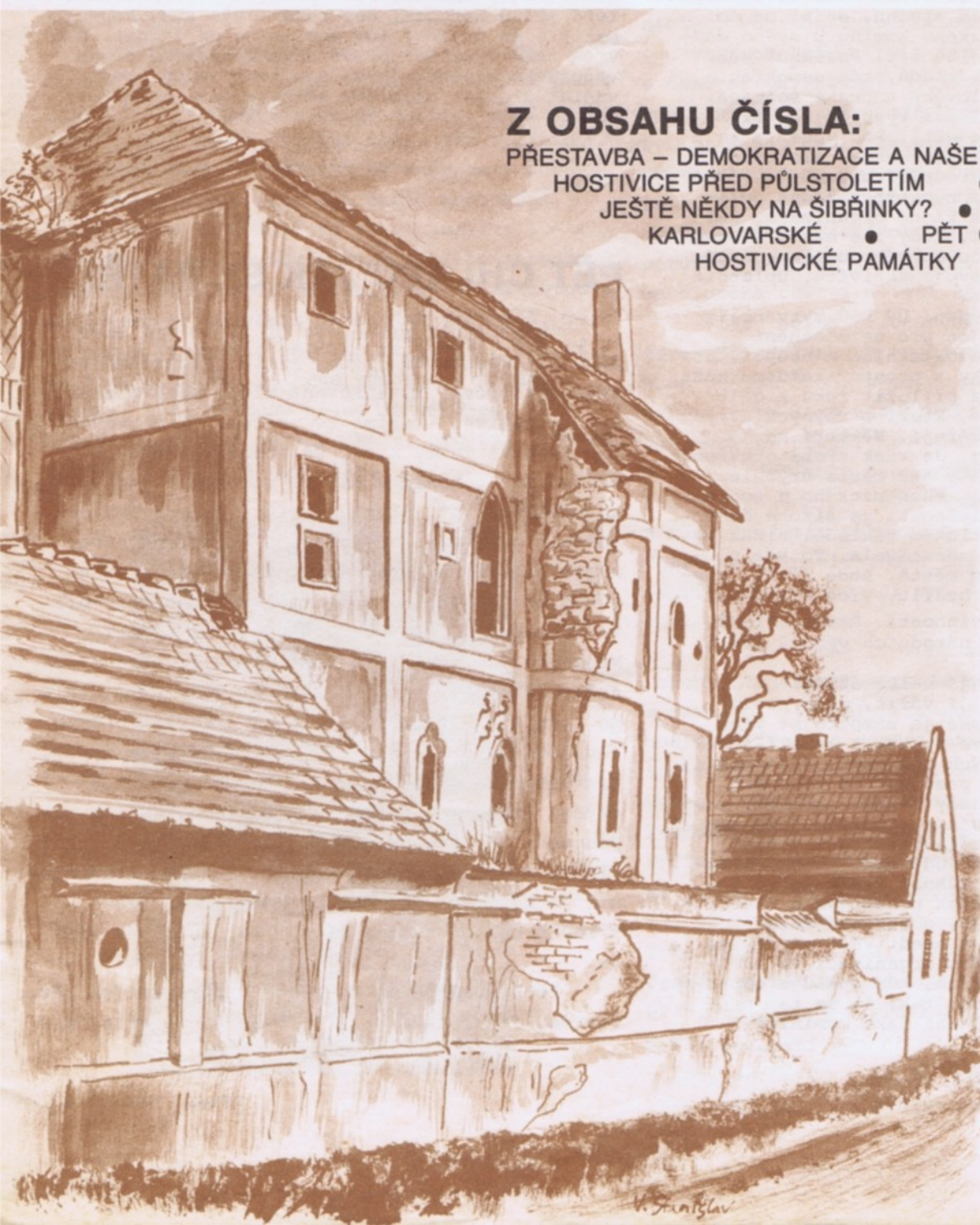
ROČNÍK 16

ORGÁN RADY Měst NV V HOSTIVICI

ÚNOR 1989

Z OBSAHU ČÍSLA:

- PŘESTAVBA – DEMOKRATIZACE A NAŠE MĚSTO •
- HOSTIVICE PŘED PŮLSTOLETÍM • PŮJDEME
- JEŠTĚ NĚKDY NA ŠIBŘINKY? • ČERNÉ ÚTERÝ NA
- KARLOVARSKÉ • PĚT CHLAPŮ JAK SE PATŘÍ
- HOSTIVICKÉ PAMÁTKY •

PŘESTAVBA, DEMOKRATIZACE A NAŠE MĚSTO

V našem městě se za uplynulé období díky úsilí řady generací udělal kus dobré a poctivé práce. Je třeba vážít si dobré práce každého veřejného činitele, každé aktivity našich občanů, ať již to bylo dříve nebo je tomu tak dnes. Není sporu také o tom, že je třeba rychleji a rázněji odstranit z našeho života vše, co brzdí další rozvoj naší socialistické společnosti. Odstranit vše, co se v průběhu let na socialismus jaksi nalepilo, ač je mu to vlastně bytostně cizí.

Pojem demokracie, jakožto pojem označující vládu lidu, je pojem natolik obecný a široký, že se právem musíme ptát: "jaká demokracie, pro koho a k čemu?" Chceme socialistickou demokracii, demokracii pro všechny naše občany, a to bez frází a bez výjimek. Demokracie předpokládá ovšem také dobrovolnou kázeň a dobrovolné omezení jednotlivců a skupin tak, aby netrpěli druhí. Nemysleme si, že je to jednoduché. Každý je pro svobodu a demokracii, ale běda, má-li ustoupit svému sousedovi, když mu například znečišťuje studnu, stíní mu do oken nebo kouřem z nízkého komínu u svého domu mu znemožňuje normálně žít. Poslanci MěNV by mohli uvést řadu příkladů, kde demokracie ve vztahu člověka k člověku v praxi selhává. Chceme budovat socialismus vyspělejší. Pro nás a zejména pro naše děti. Pod vedením Komunistické strany Československa, ale také ruku s celou Národní frontou. Se všemi občany i s těmi, kteří nepatří k žádné politické straně, ba ani k žádné organizaci. Každý, kdo to s touto zemí, tedy i s naším městem myslí dobře a chce něco dobrého udělat, musí mít možnost projevit svoji aktivitu, uplatnit své názory a svůj hlas.

Poslední plenární zasedání ÚV KSČ vytvářejí prostor a podmínky nejen pro uskutečnění přestavby ve smyslu celostátních koncepcí, ale vytvářejí také podmínky a prostor každému našemu občanu, který hodlá přiložit ruku k dílu přestavby. Jsou občané, kteří z různých důvodů přestavbě příliš nedůvěřují. Někteří mají i oprávněné připomínky. Je však třeba otevřeně říci, že není jiné cesty než cesta urychlení vědeckého, technického, ekonomického a sociálního rozvoje naší společnosti za široké demokratizace na socialistickém základě. Jinak by naše společnost vážně zaostávala. To vše platí i pro život v našem městě. Bude třeba, abychom my všichni, bez rozdílu, více využívali svých práv i svých povinností. Řadou zákonů byla zvýšena pravomoc národních výborů přímo v místech bydliště.

Poslanci MěNV vykonávají velmi důležitou práci. Měli bychom si jí vážít, více našim poslancům pomáhat a také je samozřejmě více sledovat, být s nimi ve styku. A samozřejmě každý z nás, podle svých možností, schopností, věku a zdraví, by měl pracovat ve prospěch města. Může opravdu každý? Máme problémy s dopravou, se zásobováním, potřebujeme novou školu, rozšíření zdravotnických služeb, nemáme byty, máme málo vody atd. To se opravdu nedá vyřešit hned, ačkoli řešit se to musí, také se to řeší. Avšak pokud jde o čistotu města, ovzduší, ulic, o ochranu zeleně, zde může pomoci každý a hned. Vědí například funkcionáři společenských organizací ve zdejších závodech a podnicích, kdo spaluje odpady u autobusové zastávky tak, že se tam nedá stát a čekající jsou černí jako kominíci?

Vědí, kdo znečišťuje naše silnice a ulice blátem a různými odpadky natolik, že vypadají jako hnojiště? A víte, že tuto špínu všichni dýcháme, včetně našich malých dětí? Viděli jsme uřezané špičky jehličnanů v bažantnici? A všichni bychom mohli uvádět dost dalších příkladů. Zde vidíme, jak je člověk, žijící ve společnosti již tisíce let, jeden na druhém závislý. Takže vlastně demokracie znamená, že svá práva uplatňují nejen ve svých dílčí prospěch, ale že znám i své povinnosti k celku a také je plním.

Město, ve kterém žijeme, je spolu s naší zemí naším domovem. Proto ani za socialismu nemohou dělat politiku jen nějakí vyvolení funkcionáři. Ale naopak každý funkcionář je závislý na podpoře veřejnosti. Jí je odpovědný, jí musí skládat účty. Zároveň však každý funkcionář, má-li dobře plnit své poslání, potřebuje podporu a pomoc občanů. V tom je dosud málo využívaná síla socialistické demokracie. Každý dobrý počin, který přispěje k rozvoji našeho města, ať je malý či velký, prospěje každému z nás a celé naší společnosti. Existuje však u nás řada letitých problémů, jejichž řešení musíme považovat za prubířský kámen přestavby a demokracie, a to nejen pro nás, hostivické, občany. Jako příklad uvádím dlouholeté spíše neřešení než řešení výstavby koupaliště na Břvích. Zde musíme nejen jednat, ale více také využívat právě demokratického tlaku veřejného mínění. Zbývá nám toho ještě hodně udělat a další problémy přinese čas. S přestavbou to však myslíme opravdu vážně.

JUDr. Karel Fejfar, CSc.,
předseda MěV KSČ v Hostivici

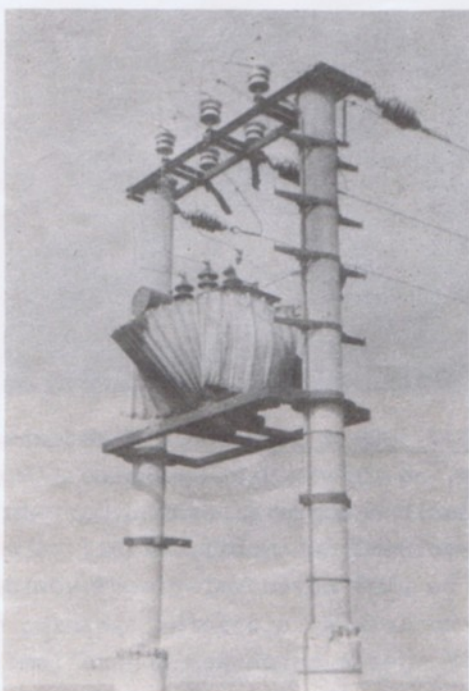
PĚT CHLAPŮ JAK SE PATŘÍ

"Zase vypli prouč, co ti ... s tím zase dělají." Podstatná jména, jimiž vyplňujeme ve svém rozhořčení vytečkované místo nebývají příliš lichotivá. Zlobíme se právem, či neprávem? Kdo jsou ti muži, kteří se starají o světlo a všemožné pohodlí v našich domovech? Pojdme se za nimi podívat, abychom příště dali svému rozhořčení jiný průchod, protože věřte, nevěřte, nikdo elektrický proud nevypíná zbytečně a už vůbec ne jen proto, aby právě vám znepříjemnil tu chvíli, na kterou jste se tolik těšili. Nějakých osm roků je v Hostivici služebna Střeďočeských energetických závodů, nyní už státního podniku. Pět mužů, kteří tu pracují, pečují o vedení vysokého napětí, vedení nízkého napětí, trafostanice a elektroměry v dobré polovině okresu Praha - západ. Pro představu. Jejich rajón sahá od Jinočan po Libčice nad Vltavou. Pět linek vysokého napětí měří na 300 km, trafostanice je ke dvěma stovkám a elektroměry jsou v každé nemovitosti a čítají se určitě na tisíce.

Těch mužů je na to všechno opravdu jen pět. Pravda, ještě nedávno jich bylo o dva více, ale

lidé odcházejí a noví se do této práce nehrnou. Je to tvrdá služba. Kromě běžné pracovní doby připadá nyní na každého týdně pohotovost /od pondělí ráno do příštího pondělí ráno/ dvakrát do měsíce. Někdy proběhne týden celkem klidně. Jen se musíte držet doma, nesmíte se napít alkoholu a jste stále ve střehu, zda se něco nestane. Jindy se toho skutečně semele tolik, že to vydá ještě jednu týdenní pracovní dobu. Tu poslední melu, řekněme vánoční, máme ještě všichni v paměti. Štědrý den, jak se nepatří. Déšť a vichřice. Porucha na lince vysokého napětí, která zapříčinila výpadek proudu od Kročehlav po Palouky, byla objevena kdesi nad Chýní. Ale nebyla to jediná porucha v rajónu hostivické služby. Štědrý den, neštědrý den, pohoda, nepohoda, bylo třeba vyrazit do terénu. Ke svátečnímu stolu a ke svým rodinám se pracovníci energetických závodů vrátili až po desáté večer.

Největším nepřítelem energetiků jsou vichřice a bouřky. Ale dnes už se při bouřce proud preventivně nevypíná. To se dělalo někdy v 50. letech. Jak je to vlastně teď s tím vypínáním? K vypnutí proudu pro poruchy způsobené povětrnostními vlivy zase tak často nedochází. Například v roce 1988 to bylo pouze ve 3 - 4 případech. Jen je někdy dost složitá porucha objevit. Dělá se to jakousi vylučovací metodou, zapínáním a vypínáním úsekových vypínačů. To je právě to krátké zabliknutí proudu, kdy už si doma myslíme, že bude všechno v pořádku. Nakonec však se musí přece jenom úsek, na který vylučovací metoda ukáže, projít, aby se závada objevila a opravila.

Co dokáže blesk?

Častější je přerušení proudu pro nutnou údržbu a revize rozvodů a trafostanic nebo pro stavební a technické práce v daném místě. Vraťme se však k oněm pěti mužům hostivické služebny, abychom je představili. Jsou to Petr Král, Jaroslav Černý, Pavel Psohlavec, Vladimír Fišer a vedoucí služebny Václav Vaněček.

Václav Vaněček pracuje u Středočeských energetických závodů od roku 1946, v obvodu hostivické /dříve zličínské/ služebny je od roku 1965. Za ta leta tu zažil nejednu chvíli napětí, prostého lidského prozumění, ale i momenty konfliktů a střetů, jak tohle všechno přináší sám život.

Největší úzkost, kterou za službu pocítil? Dlouhé období v polovině 70. let, kdy ještě ve zličínské služebně byli s Jiřím Kopem sami dva. A okamžik největšího napětí? To bylo v roce 1969, když se v červeném Újezdě takřka zřítíl stožár, všechno bylo obaleno několikacentimetrovou vrstvou ledu a bylo třeba odpojit vedení z obou stran, aby se stožár mohl vyrovnat a znovu zabetonovat. Když Jirka Kop lezl na stožár, musel si každý decimetr před sebou oklepat nejdříve kladivem, aby mohl o ten kousíček popolézt. A hezké pocity? Nejhezčí jsou ty při návratu domů z nějaké obtížné a dlouhotrvající poruchy, když už je všechno opět v pořádku a doma člověka čekají a těší se na něj a on na ně.

Víte, co by si osazenstvo hostivické služebny Středočeských energetických závodů nejvíce přálo? Samozřejmě co nejméně vichřic a bouřek, ale to lidé neovlivní. Z toho, co je v lidské moci si přejí, aby služebna byla vybavena spolehlivými auty pro každou potřebu, tedy zvláště terénnímu vozy, vysokozdvížnou plošinou a měla dostatek pohonných hmot, dále aby do dobré party našli cestu další chlapi "jak se patří", kterým nevedí ani déšť ani mráz a umí vzít za práci.

Na závěr pár slov na adresu hostivické veřejnosti. Nezapomínejte na povinnost požádat o povolení zvýšení příkonu elektrického proudu, hodláte-li si do domácnosti opatřit nový spotřebič s velkým odběrem, jako je elektrický sporák, ohřívač vody apod. Ohlaste také vždy každou změnu ve svých osobních poměrech, pokud ovlivňují odběr elektrického proudu. To je změna jména odběratele, změna adresy, samozřejmě též všechny stavební úpravy ovlivňující odběr. Tyto záležitosti se vyřizují na adrese Středočeské energetické závody Kladno, Čechova ulice 2215, telefonní číslo 2421. Úřaduje se tam každý pracovní den od 07,00 - 15,30 hodin, v létě od 06,00 - 14,30 hodin. Drobnější záležitosti, jako je krátkodobé vypnutí proudu

pro nutné práce na nemovitosti apod., vyřídí přímo služebna Hostivice. Zde je telefonní číslo 395 236, ale žádosti o vypnutí proudu podejte písemně. Na služebně jsou každý všední den ráno od 07,00 - 7,30 hodin a odpoledne od 15,00 - 15,30 hodin.

Až zase vypnou proud, klidně ulevte svému rozhořčení, ale vzpomeňte si pak na obtížnou práci, která očekává "chlapy od elektřiny". Věřte, že dělají všechno pro to, aby i u vás zase a co nejdříve svítilo světlo, hrála se voda, vařila se vaše oblíbená pochoutka a hrála televize. Snad jsem na něco podstatného, co se prostě nedá odložit, nezapoměl. A uvidíte-li místo, kde k poruše došlo, ohlaste to. Na kladenském čísle 2421 je nepřetržitá dispečerská služba. Možná, že právě vaše upozornění urychlí odstranění závady.

S. P.

DOZVĚDĚLI JSME SE NA OO VB ČERNÉ ÚTERÝ NA KARLOVARSKÉ SILNICI

Právě tak lze označit první úterý v letošním roce, přesněji 3. ledna 1989. Možná, že si někteří čtenáři vzpomenou na naše nabádavá slova v prosincovém čísle HM určená všem motoristům, kteří i v zimě usedají za volanty automobilů. Zmiňovali jsme se o četných nástrahách zimního období a o nebezpečí jízdy v mlze zvláště. Ujišťujeme naše čtenáře, že jsme v žádném případě takový náhlý přírůstek dopravních nehod neplánovali ani neočekávali.

To kritické úterý byla mlha od samého rána. Ale taková zvláštní, hned hustá jako mléko a sotva jste ujeli tři sta - čtyři sta metrů, po mlze ani památky. Jen jste si to stačili pořádně uvědomit - a vjeli jste do mlhy znovu. Stejně tak se měnil i povrch vozovky, hned kluzký a hned zase suchý. A tak se to střídalo i na karlovarské silnici.

Podle statistiky dopravních nehod zavinují řidiči motorových vozidel nejvíce nehod nesprávným způsobem jízdy a nepřizpůsobením rychlosti jízdy stavu a povaze vozovky. Na těchto nehodách se do značné míry podílí nepozornost, řidiči se plně a soustředěně nevěnují řízení a podobně. Ale to už posuďte sami.

- Dne 3. 1. 1989 v 9.00 hodin v katastru obce Jeneč, na přímém úseku silnice I/6 (karlovarské) došlo k havárii nákladního automobilu. Řidič tohoto vozidla předjížděl na kluzké vozovce osobní automobil. Dostal smyk a havaroval v levém silničním příkopu. Při havarii byl lehce zraněn spolujezdec v nákladním automobilu. Po ošetření v nemocnici byl propuštěn do domácího léčení. Alkohol nezjištěn. Škoda na automobilu činí cca 5 000,- Kčs.

- Dne 3. 1. 1989 v 9.05 hodin v katastru obce Hostivice, v mírné pravotočivé zatáčce silnice I/6 (karlovarské) došlo k dopravní nehodě mezi nákladním automobilem TIR LIAZ 110 s přívěsem a nákladním automobilem Tatra 815. Řidič vozidla TIR, jedoucího ve směru do Prahy, nedal přednost v jízdě protijedoucímu nákladnímu automobilu Tatra. Na příkaz dopravní značky "Přednost v jízdě protijedoucích vozidel", která je umístěna před železničním viaduktem, vůbec nereagoval. Zachytil o kabinu protijedoucího vozidla Tatra 815, které bylo tímto nárazem vrženo na sloup viaduktu. Při nehodě byl těžce zraněn řidič Tatra (tříštivá zlomenina česky levého kolena). Byl ponechán v nemocničním léčení a předpokládaná doba léčení je asi 3 měsíce. Řidič vozidla TIR LIAZ 110 neutrpěl žádné zranění. Škoda na automobilu LIAZ činí cca 3 000,- Kčs (náklad zůstal neporušen) a škoda na automobilu Tatra 815 činí cca 35 000,- Kčs. Vozidlo Tatra bylo následkem nehody nepojízdné. Alkohol u řidičů nebyl zjištěn.

- Dne 3. 1. 1989 v 9.45 hodin v katastru obce Hostivice, na přímém úseku silnice I/6 (karlovarské) došlo k dopravní nehodě mezi autobusem a dvěma osobními automobily. Řidič podnikového autobusu se plně nevěnoval řízení vozidla a zezadu narazil do stojícího osobního automobilu. Poté vjel s autobusem do protisměru, kde

se čelně střetl s protijedoucím osobním automobilem. Řidič i spolujezdec tohoto automobilu utrpěli lehká zranění. Řidič byl po ošetření v nemocnici propuštěn do domácího léčení a jeho spolujezdec zůstal v nemocnici na pozorování. Škoda na autobusu činí cca 4 000,- Kčs, na vozidle, které se střetlo s autobusem čelně činí cca 25 000,- Kčs a na vozidle, které utrpělo náraz zezadu činí škoda cca 15 000,- Kčs. Alkohol u řidičů nebyl zjištěn.

- Dne 3. 1. 1989 v 9.50 hodin v katastru obce Hostivice, na přímém úseku silnice I/6 (karlovarské) došlo k dopravní nehodě mezi nákladním automobilem a dvěma osobními automobily. Řidič nákladního automobilu nepřizpůsobil rychlost jízdy stavu vozovky a dopravní situaci. Zezadu narazil do osobního automobilu, který byl dále vržen na před ním stojící osobní automobil. Při nehodě byl lehce zraněn řidič prvního osobního vozu. Škoda na nákladním automobilu činí cca 500,- Kčs, škoda na osobních automobilech cca 18 000,- Kčs. Alkohol u řidičů nebyl zjištěn.

Co říci závěrem tohoto neradostného výčtu dopravní nehodovosti v jeden jediný den, vlastně jen v pouhou hodinu všedního dopoledne. Pozorný čtenář si jistě úsudek udělá sám. Je zřejmé, že ke dvěma nehodám došlo následně v důsledku nehody předchozí (neprůjezdny viadukt, stojící kolona vozidel před ním i za ním) Příčiny všech těchto nehod se ale dají shrnout pod jednoho společného jmenovatele, kterým je nepozornost, nevěnování se řízení vozidla a nepřizpůsobení rychlosti jízdy stavu vozovky a dopravní situaci.

S náčelníkem OO VB Hostivice
připravila A. Křižková

ZEPTALI JSME SE ZA VÁS

S otázkou, jak se v rámci přestavby mechanismu řízení národního hospodářství změní plánování a financování činnosti MěstNV v Hostivici, jsme se obrátili na ing. Věroslava Oliče, předsedu finančně plánovací komise MěstNV.

Postupný přechod našeho národního hospodářství do podmínek komplexní přestavby ekonomického mechanismu, zasahuje rovněž do hospodaření národních výborů. Dosavadní metody řízení rozpočtového hospodaření národního výboru nepodněcvaly dostatečnou měrou rozvoj jejich vlastní iniciativy k efektivnějšímu využívání finančních prostředků. Připravované změny principů hospodaření národních výborů sledují především finanční samostatnost těchto orgánů při zajišťování potřeb rozvoje území, na nichž působí.

K prvním změnám, vyplývajícím z nové právní úpravy financování národních výborů, došlo již od 1. ledna t. r. To znamená, že již v průběhu tohoto roku budou působit i v hospodářském zabezpečení činnosti našeho MěstNV. A protože jsou to změny, které se také bezprostředně budou týkat obyvatelstva, předpokládáme, že čtenáři Hostivického měsíčníku přijmou stručnou informaci o jejich principech.

Především se zvýší stabilita příjmů národních výborů. Ze zdrojů jejich financování byly vyloučeny takové, které nezajišťovaly potřebnou stálou úroveň zdrojů, kupř. daň z obrátu a zemědělské daň organizací. Stabilita příjmů a vyšší soběstačnost národních výborů bude nadále zajišťována zapojením daně ze mzdy, odváděné organizacemi, které působí v území národního výboru do jeho příjmů.

Změny principů hospodaření sledují rovněž zvýšení hmotné zainteresovanosti národního výboru na plnění jeho úkolů. Tak kupř. daň z příjmů obyvatelstva a poplatky ze psů, jejichž správci jsou národní výbory na základním stupni, již nebudou napříště plánovány, ale budou tvořit součást tzv. doplňkových příjmů, které bude národní výbor v plném rozsahu využívat, zejména pro financování akcí Z.

Zdrojem financování činnosti MěstNV se stanou rovněž odvody, které podle platných předpisů bude odvádět Městský podnik služeb Hostivice, státní podnik, zřízený MěstNV v Hostivici.

Vzhledem k tomu, že pravidla nového ekonomického mechanismu financování činnosti ná-

rodních výborů jsou v současné době teprve postupně publikována, nelze prozatím vlivy do hospodaření MěstNV konkrétně vyčíslit. Je však zřejmé, že posílí pravomoci, schopnost samofinancování našeho MěstNV, ale na druhé straně rovněž odpovědnost MěstNV za ekonomický rozvoj města.

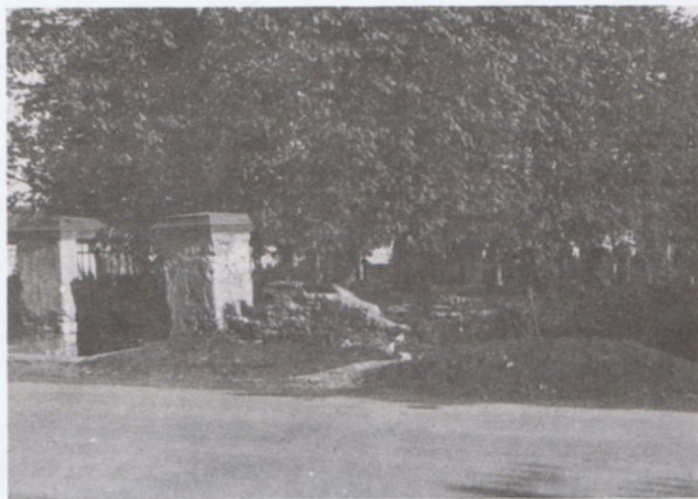
Od 1. ledna t. r. dochází rovněž k podstatným změnám v právní úpravě některých daní a poplatků, placených obyvatelstvem. Byl schválen nový zákon o zemědělské dani. Našich občanů se dotknou zejména změna sazby daně z pozemků a úprava některých podmínek zdanění příjmů občanů ze zemědělské výroby. Mění se rovněž pravidla pro odvozy daně z příjmů obyvatelstva. Úpravami předpisů se sleduje především podpora služeb, poskytovaných občany obyvatelstvu a organizacím a podpora rozšiřování ekonomického podnětumu provozoven služeb a obchodu občanům.

V roce 1989 se mění rovněž podmínky pro určování výše poplatků podle místních podmínek, podle sociální situace majitele a podle účelu chovu. Nový obecný předpis si pravděpodobně vyžádá i změnu příslušného místně právního předpisu našeho města.

O praktických důsledcích změn ekonomických podmínek hospodaření MěstNV i o podrobnostech úprav daní a poplatků placených obyvatelstvem bude MěstNV hostivické občany postupně dále informovat na plenárních zasedáních i prostřednictvím tohoto časopisu.

ZE VZPOMÍNEK RODÁKA HOSTIVICE PŘED PŮLSTOLETÍM část třetí

Vpravo před vjezdem na bývalý ovčín je další trafika, kde prodává pan Smrčka, a za cestou ke mlýnu je chraza se stavebninami stavitele pana Šťastného z Jenče. Naproti stojí Hostivická mlékárna se širokým vjezdem. Odtud se mléko do Prahy rozváží koňskými potahy na valnicích se stanovou plachtou. Kočím se všeobecně říká mlíkaři a jejich povinností je velice brzo ráno vstávat, zapřáhnout koně, naložit konve s mlékem na valník a ujíždět směrem na Prahu, aby ještě do šesté hodiny před otevřením krámů bylo všechno mléko rozvezeno a sebrány prázdné konve. Zpáteční cesta už je v pohodě. Nevyspalý a utrmácený mlíkař většinou na kozlíku usne a probudí se, až když koně zastaví v mlékárně. Možné je to proto, že jezdí poměrně málo aut a také, že mají mlíkaři velice chytré koně.

Litovický hřbitov krátce před zrušením v roce 1953

Nyní půjdeme litovickou hlavní ulicí /dnes Švermovou/. Vlevo zůstává nízkou zdí ohrazený starý hřbitov a kus dále má krám a dílnu hodinář pan Kopta, před ním tam byl koloniál M. Kauckého. Vedle je prodejna družstva Bratrství, kterou vedl pan Šimůnek, nadšený ochotník. Za ním je holič pan Türkot. cigarety, noviny a zápalky si koupíme v trafice pana Pergla a zastavujeme se před hostincem U Záborských. V řeznictví za rohem prodává maso a vynikající uzeniny starý pan Záborský. Pak tam měl řeznictví pan Bilek. Na levé straně nemůžeme přehlédnout okna skleníků zahradníka pana Krejčíka a naproti v domě má dílnu klempíř pan Svoboda. Na rohu třetí ulice prodává látky pan Kotík a na protějším rohu je holič a kadeřník pan Menšík. V protějším domě s plochou střechou má dílnu a boty spravuje pan Hokův. Je vám to takový rozšafný, velice výřečný a veselý člověk, takový samorost, který tehdejší osvětleným ševcům ani dnes hanbu nedělá. Jinak je také velmi dobrý muzikant a kapelník místní dechové hudby. Za souseda má truhláře pana Kučeru.

Za čtvrtou ulicí má obchod s potravinami a zeleninou pan Jareš a naproti prodává látky a oděvy pan František Procházka. Výše v této ulici prodává a opravuje jízdní kola Jan Fiala. Ještě než dojdeme k poslední ulici, co vede nahoru do Jenečka, mineme výrobu nábytku pana Kuzdase a naproti pekařství pana Pavelky /dříve patřilo panu Dinebírovi/. Teď se ale musíme vrátit zpět prostřední ulicí /dnes Rudé armády/. Po cestě vidíme mandl paní Rabochové a lakýrnickou živnost bratří Fialů. Na samém konci ulice má vilu zubař pan Zvoníček /dnes je tam zdravotnické středisko/ a na protější straně obchod s potravinami Schmidt.

Kousek výš u státní silnice je další památná budova, tentokrát litovická, Dělnický dům, občany důvěrně zvaný Dělnák. O této budově, která je úzce spjatá se zdejším dělnickým hnutím, toho již bylo mnoho řečeno, jen ještě sluší podotknout, že je tam velký sál, restaurace a schůzovní a klubovní místnosti. Naproti je fotbalové hřiště Meteoru Litovice. Naše cesta teď půjde hořejší ulicí /dnes Fučíkovou/ dozadu do Litovic. V této ulici uprostřed a téměř na konci jsou ještě obchody s potravinami pana Veselého, pana Volfa, pana Procházky a konzumní družstvo Včela.

Původně tzv. kontribučenský špejchar, později Kafkova prádelna. Budova byla zbořena v roce 1957.

Nyní sejďeme k hlavní silnici a půjdeme do starých Litovic. Před litovickým rybníkem /dnes Plačským/ má ve starém kontribučním špejchare prádelnu a žehlírnu pan Kafka. Na druhé straně silnice má nákladní autodopravu pan Hlusička. Na chvíli se zastavíme u rybníka. Na hrázi, dole zpevněné vysokými stromy, je řada bílých patníků a uprostřed stojí malý domek, kde je výpust rybníka a kterému se říká kaberna. Název pochází z latinského caverna a označuje brlení výpusti rybníka, které zabraňuje, aby při vypouštění vody neunikaly také ryby; český název je očapí. U silnice rovnoběžně se severní hrází je ještě úzká strouha pro brodění koní a povozů. V zatáčce před starodávnou zvonici je hostinec Na bezovce, kde čepuje ročovské pivo pan Heřmánek a řeznictví U Najmanů. Další naše zastavení bude až na malé návsi před hostincem U Prchalů /dnes U litovické tvrze/, kde je v zadu malý schůzovní a taneční sál. Vedle hostince je obchod potravinami paní Procházkové a na druhém konci návsi stará hasičská zbrojnice. V sousedství obchoďu v domě u Tejnorů je litovický obecní úřad, kde úřaduje starosta a ta-

jemník V. Čížek a drobné záležitosti a pochůzky vyřizují obecní strážníci pan Fiala a pan Doležal. Naproti vyrábí sedlářské kování pan Řehoř. Nedaleko odtud má soustružnickou dílnu pan Hajko a v uličce vedoucí k rybníku je obchod manželů Šimůnkových.

Nyní docházíme k dalšímu památnému komplexu budov, k litovickému státnímu statku. Je stavěn a členěn obdobně jako hostivický se stejnou skladbou budov, pouze místo zámečku mu vévodí stará litovická tvrz. O této památné stavbě, jejím původu a poslání, způsobu opevnění a o jejím současném a budoucím osudu toho již bylo mnoho a mnoho řečeno a napsáno. S lítostným pohledem se se zchátralou tvrzí loučíme a odcházíme směrem k litovickému nádraží. Přímoc k nádraží však nepůjdeme. Pouze si o něm něco povíme. Jak je vidět, nádraží je obklopeno vysokými stromy a slouží převážně občanům z Chýně, a hlavně nákladní dopravě v řepné kampani. Ještě maličkost. V kampani tam mívá malou kantinu s lahvovým jenečským pivem a občerstvením pan Petržilka, který také prodával uhlí. Kampaňoví pracovníci nemuseli tedy chodit nakupovat dolů do Litovic. Rovně za křižovatkou by naše putování vedlo krásnou polní cestou s kapličkami až do kláštera v Hájků, poutního místa. My se však dáme doprava ke společnému hřbitovu litovických a jenečských občanů. Leží u přejezdu státní silnice přes trať. Po silnici pak půjdeme zpět směrem ku Praze a dostáváme se do třetí obce, do Jenečka.

<p>FOTO-ATELIER Karel Kočí, Litovice 171. Foto grafie la provedení. Společná tabla. Školní skupiny za ceny nejlevnější. P. T. fotoamatéři! Levně vyvolávám a kopíruji!!</p>	<p>Stavební klempířství uměl. práce kovové a speciální výroba lékařských přístrojů. Sváření všech kovů. KAREL MORAVEC Litovice 171.</p>
<p>Kvalitní NÁBYTEK levně koupíte u firmy Fr. Kuzdas, truhlář, HOSTIVICE, Litovická č. 316.</p>	<p>Veškeré produkty zahradnické a vazba kytic levně k dostání v zahradnictví V. KREJČÍKA, Hostivice-Litovice.</p>
<p>Nejlépe se koupí tam, kde jest nejlevnější kram, v Litovicích při silnici na rohu, je sklad másla, vajec, tvarohu, k tomu jest též třešň, kus dobrého chleba, když se jde tak daleko, je tam též i ovoce, v zelenině láce velká. „U Jarošů“ se tam líká.</p>	<p>KAFKOVA PRÁDELNA Litovice-Hostivice.</p>
<p>Nábytkové a stavební TRUHLÁŘSTVÍ provádí promptně a levně firma MATĚJ KUČERA, HOSTIVICE, LITOVICKÁ 465.</p>	<p>JOSEF FIALA, lakýrník a malíř písma, Litovice 174.</p>
<p>Prodej hracích karet všech druhů, výborné jakosti. LUDVÍK PERGL, Litovice 161.</p>	<p>Vzorné a odborné hodinářství a zlatnictví Frant. Kopta, Litovice 166.</p>
<p>Rychlosprávkárna obuvi Fr. Hokův, Hostivice, Litovická v domě pana Kučery.</p>	<p>Veškeré cement zboží, pomníky, hobky, podlahy, stavební materiál obdržíte za cenu bezomluvennosti jediné u firmy Ladislav ZELENKA, Litovice, nyní v Jenečku. Vyhodné platební podmínky. Rozpočty na požádání zdarma.</p>

HOSTIVICKÉ PAMÁTKY

V posledních dvou letech probíhala v ČSR generální aktualizace státního seznamu nemovitých kulturních památek. Vytvořil se tak předpoklad pro jednotný Ústřední seznam kulturních památek České socialistické republiky. Při práci v terénu byly do katastrálních map zakresleny všechny nemovité památky, jejich areály a soubory. Všechny údaje o památkách byly zaznamenávány podle směrnic Státního ústavu památkové péče a ochrany přírody. Výsledky práce byly postupně projednány a schváleny okresní, krajskou a ústřední hodnotitelskou komisí. Dnes již mají orgány státní památkové péče k dispozici upřesněný seznam nemovitých kulturních památek. V praxi to znamená, že napříště již nemůže dojít k pochybnostem, co je, a co není v rámci areálu chráněno. Ve jmenném rejstříku jsou uvedeny všechny samostatné objekty jako součásti kulturní památky. Ta se může skládat z většího nebo menšího počtu památkových objektů, jako jsou hospodářské budovy, ohradní zdi, sochy a podobně. Kladem celé akce je také to, že je dnes znám stavebně technický stav památek, dále byly zjištěny problémy spojené s jejich využitím. Postupně se dělají opatření ve prospěch památek.

V Hostivici jsou v Ústředním seznamu kulturních památek ČSR zapsány areály zámku, fary a kostela, samostatně pak mariánský sloup. Navíc jsou v katastru evidovány dvě výklenkové kapličky jako součást souboru kaplí při cestě z Bílé Hory do Hájku /obec Červený Újezd/.

Hostivické památky v centru obce tvoří urbanistický celek z barokního slohového období. Dosud neznámý autor zde navrhl ve 30. letech 18. století jednu z nejzajímavějších realizací vrcholně barokního urbanismu v českých zemích. Jednotné architektonické řešení bylo dosaženo přestavbami i novou výstavbou, vše od r. 1733 až 1734. Mezi přestavěným zámekem a novostavbou fary bylo postaveno sousoší morového mariánského sloupu. Vznikla tak kompoziční osa. Stavebníkem této velkorysé akce byla v té době nová majitelka panství, Anna Marie Františka, velkovévodkyně toskánská.

V Litovicích je v seznamu zapsán areál hospodářského dvora s tvrzí. O hodnotě této památky není nutno psát, vše již bylo na stránkách Hostivického měsíčníku řečeno. Záchrana litovické tvrze patří k nejdůležitějším úkolům připravované pětiletky. V současné době zajišťuje

odbor kultury podklady pro vypracování architektonické studie. Dvůr bude rozdělen, protože jeho větší část bude i nadále sloužit zemědělské výrobě. To nejhodnotnější z areálu bude památkově upraveno pro nové využití. Původní rozsah dvora byl podle stabilního katastru z první pol. 19. století mnohem větší. Zanikla mimo jiné také velká zahrada s ohradní zdí, při které stála dosud zachovaná výklenková kaple se sochou Jana Nepomuckého.

V katastru Litovic se zachovaly další dvě kaple se zbytkem úseku cesty do Hájku, jedna z nich je ve zřícenině.

Výpis z rejstříku Ústředního seznamu památek ČSR

Hostivice 04583...

- 22240 - areál kostela sv. Jakuba
 - 22240/1 kostel
 - 22240/2 ohradní zeď s bráncou
 - 22240/3 schodiště
 - 22240/4 socha sv. Jana Nepomuckého
 - 22240/5 socha sv. Jana Nepomuckého
 - 22240/6 socha sv. Františka Seraf.
 - 22240/7 kříž
- 22241 - areál zámku
 - 22241/1 zánek s kaplí
 - 22241/2 špýchar
 - 22241/3 hospodářská budova - východní
 - 22241/4 hospodářská budova - severní
 - 22241/5 kovárna
- 22242 - mariánský sloup
- 22244 - areál fary čp. 5
 - 22244/1 fara
 - 22244/2 ohradní zeď
 - 22244/3 brána

- 20483 - soubor kapliček z Bílé Hory do Hájku
 - 20483/4 výklenková kaplička
 - 20483/5 výklenková kapličkadále viz Hájek C2120, Litovice 04584 a území hl. města Prahy

Litovice 04584...obec Hostivice

- 22246 - areál tvrze
 - 22246/1 tvrz
 - 22246/2 správní budova
 - 22246/3 obytný domek
 - 22246/4 chlév
 - 22246/5 ohradní zeď

22247 - výklenková kaplička sv. Jana Nepomuckého

20483 - soubor kapliček z Bílé Hory do Hájku
20483/2 výklenková kaplička
20483/3 výklenková kaplička
dále viz Hájek 02120, Hostivice 04583
a území hl. města Prahy

Josef Burget
insp. kultury ONV P.-Z.

PŮJDEME JEŠTĚ NĚKDY NA ŠIBŘINKY?

16. února 1862 pořádal Sokol Pražský, tehdy ještě pod názvem Tělocvičná jednota pražská, maškarní taneční zábavu. Starosta jednoty, Jindřich Fügner, nebyl spokojen ani s jedním z názvů, které se tenkrát pro maškarní zábavy užívaly. Všechny totiž měly jednu, podle Fügnerova mínění neodpustitelnou vadu: byly totiž převzaty z cizích jazyků.

Slovo "maškaráda" bylo převzato z francouzského mascarade; tam se dostalo ze staroitalského názvu mascarata a Italové zase převzali základ z arabského slova maschara.

Název "mumraj" jsme získali převzetím německého slova Mümmerei, jenže Němci si ho zase vypůjčili od Francouzů, kteří maškarádu označovali slovem mōmerie. Jak vidíte, slova klidně putují po světě bez pasů a propustek.

Pak tu byl název "reduta". Ten jsme převzali také z francouzštiny, kde slovo redoute označovalo jednak tančírnu, jednak taneční zábavu. Do francouzštiny přešlo z italského názvu ridotto, označujícího útulek, ústraní. Bylo utvořeno ze základu latinského slova reducere, znamenajícího vodit zpět, zavádět, odtahovat.

Nelíbil se ani název "bál", převzatý z němčiny; tam se však slovo Ball dostalo ze staré francouzštiny, kde se utvořilo z latinského slova ballare, což znamená tančit.

Od 18. století se u nás užíval také název "merenda", ale i ten pocházel z románských jazyků. Původně označoval výslužku /souvisí totiž

s latinským slovesem merere = zasluhovat si/, později svačinu v přírodě spojenou s různými zábavami, posléze pak už jen ty zábavy.

Fügner však toužil pojmenovat sokolské masopustní zábavy některým slovem ryze českým. A tu se mu zalíbilo pojmenování ve starších dobách označující frašky nebo žerty, ve slovenštině dovádění nebo čtveračení, ve valašském nářečí láskování s prací, tedy pracovní ledabylost.

Byl to název "šibřinky". Tento název Fügner doporučil jako českou náhradu všech těch pojmenování převzatých z cizích jazyků a název se v sokolských jednotách brzy ujal. Pevně doufám, že Jindřich Fügner se nikdy nedověděl, že tenhle název, který zní tak ryze česky - šibřinky - pochází z německého slova Schabernack, označujícího škodolibý žert nebo posměšný kousek. A když na to jazykovědci upozornili, šibřinky už pevně zakotvily v našich sokolovnách a držely se tam velmi dlouho.

Však to také nebyla žádná obyčejná maškaráda, merenda, mumraj nebo reduta. Šibřinky měly vždy svůj ráz a k řemu se zaměřovalo maskování účastníků. Dále mívaly tzv. půlnoční scénu, která určený ráz zajímavými výstupy, písněmi a tanci dokreslovala. V této scéně vystupovalo mnoho účinkujících v nejrůznějších úbořech a v těch potom setrvali až do konce šibřinek. I v hostivické sokolovně se šibřinky pořádaly pravidelně, většinou krátce po Novém roce, a připravovaly se tak pečlivě, že se v Sokole volil pro každé šibřinky zvláštní organizační výbor. Hostivická Sokolská pamětní kniha, kronika, vedená od roku 1912 do roku 1928 podává zprávu o šesti šibřinkách. První se konaly roku 1923 a měly ráz V říši Krakonošově, o rok později to byl ráz Jako v pohádce, dále Mumraj v pekle, Z tisíce a jedné noci, Svět ve filmu a r. 1928 Pohádka zimy. Kronikáři nešetří chválou vtipných masek, nápaditých dekorací, působivých půlnočních scén i ladných tanců, které nacvičoval Antonín Ort z Jenče a učitelka Helena Tittelbachová z Hostivice. Ale duší a vůdčím organizátorem hostivických šibřinek býval neúnavný, obětavý a všestranně nadaný učitel František Pechlát. To on psal scénáře půlnočních scén, vlastnoručně maloval veliké obrazy charakterizující stanovený ráz šibřinek, kreslil nápadité plakáty, navrhoval grafickou úpravu pozvánek, a dokonce redigoval i zvláštní šibřinkové noviny, které se rozdávaly návštěvníkům. Aby se tak dlouhý a pečlivý nácvik půlnoční scény neodbyl pouze jediným provedením, opakovala se tato scéna obvykle hned po šibřinkách, v neděli odpoledne. Tam jsme směly i my děti.

Pamatuji se dodnes velmi živě na jednu

scénu ze šibřinek, jejichž ráz byl Cesta kolem světa. Moc se mi líbil Ciceron, průvodce cizinců, který vodil svěřenou skupinu z Benátek k egyptským pyramidám, z Alp na břehy Visly a Volhy. Všude se tančilo v půvabných krojích té které země. Průvodce měl na hlavě napoleonský klobouk a v ruce barevnou hůl zakončenou pozlacenou koulí. Seděl jsem blízko jeviště a nevycházel jsem z údivu, až najednou jsem hlasitě vykřikl: "Vždyť je to náš tatínek!" Je to možné, že od té doby uplynulo už přes půl století? Vzpomínky na šibřinky se mi vracejí, kdykoli v televizi vidím některé dnešní zábavy, kde hlasitost hudby nedovoluje tančícím ani vzájemně si povídat /to přece bývalo při tanci to nejpříjemnější, alespoň pro mě/, a kdy uspořádání je stále stejné, bez tvůrčí fantazie, bez nových nápadů. Přál bych v tu chvíli všem mladým, aby prožili radostné vzrušení z nadšené přípravy šibřinek a pocit štěstí z jejich zdařilého průběhu. Aby se znovu dovedli tak dobře bavit jako jejich dědové před lety, v nepříliš výstavné, ale přesto nám všem milé dřevěné hostivické sokolovně.

- r

PO KOLEJÍCH ZASE DOMŮ

Kresba Vl. Stanislav

Není to tak dávno, co jsme přinesli neobvyklý snímek z hostivického nádraží. Zachycoval nakládání lunaparku Střeďočeského PKO před cestou do Sovětského svazu. Teď jsme dostali zprávu o tom, jaké to v Sovětském svazu bylo.

Splnili jsme požadavky sovětských partnerů a účinkovali během roku ve třech sovětských městech. Za celou dobu zahraničního hostování nedošlo k žádné závažnější poruše nebo k pracovnímu úrazu či k úrazu návštěvníka. V květnu a červnu skupina účinkovala ve Volgogradu. Lu-

napark byl postaven na vysokém břehu Volhy, po které projížděly lodě s různými náklady a osobní parníky výletníků. Dlouho do noci jsme pozdravovali osvětlená plavidla, na kterých často vyhrávala hudba, ozýval se zpěv a lodní parket byl přeplněn tanečníky. Především však na nás působila hrdinná minulost tohoto města. Ve městě nám ukazovali podíl všech svazových republik na jeho výstavbě a obnově. Naše skupina zde hostovala poprvé a není divu, že dojemy byly hluboké. Našly vyjádření v založení mládežnické brigády socialistické práce. Městské orgány Volgogradu daly brigádě souhlas k čestnému názvu "Brigáda 45. výročí vítězné stalingradské bitvy". Dopis je trvale uložen v kronice brigády.

Koncem června jsme přešli po železnici do Jevpatorie. To je lázeňské městečko na západním pobřeží Krymu s překrásnými písečnými plážemi a desítkami dětských sanatorií a ozdraven. Městečko, které má během roku snad jen několik desítek tisíc obyvatel, se v červenci a srpnu rozroste do milionových rozměrů. Je zde léčivé bahno a lázně nabízejí služby širokému okruhu zájemců. Konec hlavní lázeňské sezóny v srpnu znamenal i ukončení našeho hostování. 45 nákladních vagonů převáželo náš lunapark do milionového Charkova. Měli jsme obavy, jak nás přijme velkoměsto, které poskytuje svým občanům široké možnosti pestré zábavy. Po dohodě s vedením velkého stálého cirkusu jsme postavili lunapark v jeho sousedství. Přineslo to oboustranný prospěch. Provoz v Charkově jsme ukončili 13. 11. 1988.

Zpáteční cesta je vždy radostná. Kdo by se netočil po sedmi měsících domů? Cestování je ale velmi náročné. Po železnici z Charkova do Čierne nad Tisou, to znamená být nejméně tři dny uzavřen v maringotce připevněné na železničním vagonu a zmítané nárazy při jízdě a posunu, vystavené nepřízní počasí, mrazu, sněhu a větru. Odměnou je krásný výhled na rozlehlé pláně Ukrajiny, na města a vesnice, na široké a nedohledné roviny. Romantika karpatských kopců a lesů je předzvěstí blížících se československých hranic. V Čierne je veškeré zařízení přeloženo ze sovětských vagonů na vagonů ČSD. Je to opět namáhavá a složitá práce. V druhé polovině listopadu se na překladišti sejde všech 14 československých skupin, a to přináší skutečně velké problémy.

K pravdivému hodnocení musíme dodat, že jsme za uplynulou sezónu dosáhli hrubých tržeb ve výši 1,05 Rbl, tzn., že náš lunapark navštívilo přes 3 milióny platících návštěvníků. Přivezli jsme 4,7 mil. devizových korun. Číslo

však nejsou všechno. Ve všech městech o našem lunaparku psal pochvalně místní tisk, ve Volgogradě a v Charkově o nás přinesla krátký program i místní televize. Všude jsme se setkávali se sovětskými občany a ve vzájemných hovorech si vyměňovali názory, zkušenosti, radosti i tužby. Navštívili jsme významná místa sovětské historie i současnosti. Položili jsme kytičku na Mámáji i v Památníku bitvy u Sokolova. Po zásluze byl náš kolektiv oceněn v Moskvě u příležitosti 20. výročí spolupráce čs. lunaparků čestným uznáním. Zvláštní ocenění ministra kultury SSSR za dlouholetou úspěšnou činnost obdržel vedoucí skupiny s. Bernard Vocásek. Výstižně napsaly charkovské noviny na závěr našeho hostování: "Neloučíme se s vámi, ale nashledanou, drazí přátelé".

M. Z.

Z HODINY ČESKÉHO JAZYKA VÍTEJTE NA VALAŠSKU!

Prázdniny - to je nejkrásnější slovo, které vzniklo snad jen proto, aby v našich představách se rojily ty nejkrásnější myšlenky, jak je prožít. I já jsem měl tajné přání - chodit po kopcích Beskyd, navštívit Mlýnskou dolinu se skansenem a prohlédnout si dosud zachovalý a fungující mlýn, lis a valchu.

Valašsko je krásný kraj se svéráznými a pohostinnými lidmi, krásnou přírodou a lidovým uměním. O tomto kraji psalo mnoho spisovatelů, na plátcích ho zobrazili mnozí umělci. Hoďně těchto umělců je pochováno na valašském Slavíně. Při slově Slavín jsem si představoval něco nádherného, ohromujícího asi jako husitský chorál, ale přede mnou se vynořily nenápadné hroby okolo kostela v rožnovském skansenu. Kdo jednou skansen navštíví, těžko na něj zapomene. Měl jsem pocit, jako bych se přímo ze současnosti dostal o sto let zpět a čas se zastavil. Svátý Florián s putýnkou v průčelí radnice se tvářil tak sebejistě, že jsem málem uvěřil, že jeho putýnka uhasí i ten největší požár.

To ve valašské hospodě uprostřed skansenu bývalo dříve hoďně veselo. I o pohřbech. Když zemřelého snesli v rakvi z kopců dolů, odložili rakev i s nebožtíkem na zápraží před hospodu a všichni smuteční hosté si popili kořaličku. Někdy jim chutnala tak moc, že na nebožtíka zapomněli a pohřeb se opozdil nebo se konal další den. Dnes si zde turisté dávají krajové speciality a s gustem pojídají koláče - frgále. Když jsem poprvé makový frgál ochutnal, myslel jsem,

že jsem se ocitl rovnýma nohama ve valašském nebi, i když se ostatní domnívali, že koušu velkou gramodesku.

S koláčem v ruce a s velkou zvědavostí jsem odcházel do Mlýnské doliny. Mlýn, lis, valcha a všechno v pohybu! Ve mlýně vítala návštěvníky stará paňmáma v kroji, pec vydávala teplo od právě dopečeného chleba. Zde jsem viděl, jak dříve bylo složité mletí, než se roztočily mlýnské kameny pomocí hmacího kola a vody z vantroků.

V dřívějších dobách se valcha poznala již zdaleka podle hluku, který vydávalo velké dřevěné kladivo, bušící do spředené a utkané vlny. Tímto způsobem si Valaši vyráběli sukno. A když se o někom řekne, že mu "zvalchovali hřbet", tak je to přirovnání velmi přesné.

Lisování oleje ze semen nebyla žádná lehká práce. Záleželo na správném nahřátí semen před lisováním. Olej méně kvalitní se užíval na svícení, jakostní v kuchyni.

Po prohlídce skansenu jsem se zase vrátil do současnosti a poznal, kolik námahy stálo zbudování celé rezervace. A když Valaši srdečně zvolou: "Přidte pobyt", při vzpomínce na skansen a Mlýnskou dolinou se tam každý rád vrátí.

Jaroslav Bohdal, VII.B

PIONÝRSKÁ POŠTA

Dne 14. 1. 1989 jsme v naší pionýrské skupině uskutečnili Sokolovský závod branné zdatnosti. Na vyznačené trase čekala na závodníky střelba ze vzduchovky a překonání potoka. Počasí nám přálo a tak se na startu sešlo 51 pionýrů a pionýrek. S organizací závodu byli opět nápomocní vojáci z patronátního VÚ v Hájku. Závod byl zakončen vyhlášením vítězů, z nichž nejstarší se zúčastní okresního kola tohoto závodu v Jílovém. A kdo získal diplom za vítězství?

	chlapci	děvčata
jiskry	1. Gilisch 2.A 2. Měsíček 1.B 3. Purma 1.A	1. Zelenková 2.A 2. Lukášková 1.A 3. Žemberová 2.B
mladší pionýři	1. Henych 3.B 2. Neruda 5.A 3. Kletečka 4.A	1. Nováková 4.B 2. Jílková 4.A 3. Korousová 3.B
starší pionýři	1. Zahradka 8.C 2. Korous 7.B 3. Šmíd P. 8.C	1. Rebetová 6.B 2. Lacková 8.A 3. Krákorová 6.B

Vítězové závodu ze 14. 1. 1989 v Hostivici

A už je tu zpráva z okresního kola Sokolovského závodu branné zdatnosti, které proběhlo za mrazivého počasí v sobotu 21. 1. 1989 ve Studeném u Jílového.

A jak dopadli naši pionýři v konkurenci z celého okresu? Na stupně vítězů se ve svých kategoriích na I. místo postavili Irenka Nováková a Zdeněk Šmíd. Diplom za III. místo převzal Martin Kletečka. Pěkné V. místo obsadily Martina Jílková a Soňa Lacková. Ale i ostatní svým výkonem a chováním vzorně reprezentovali naši pionýrskou skupinu.

Markéta Navrátilová na trase závodu v Jílovém

PANU KUBROVI JE 95 LET

Málokterému člověku je dopřáno dožít se tak vysokého věku v poměrně dobré tělesné kondici a s jasnou myslí. František Kubr je jedním z nich a stal se po Janu Burešovi, který se nedočkal stovky, nejstarším občanem Hostivice. Narodil se v Hostivici 13. března 1894 selskému rodu Kubrů, kteří zde žili od začátku 19. století a František je poslední mužský potomek z této větve. Všichni, kdo ho znají, vědí, že nedílnou součástí jeho života je včelaření.

- "U nás byly včely odjakživa. Tatínek včelařil od mládí, a tak jsme měli doma řadu úlů rozmanitých typů, dvojáky, trojáky, almárky v různých velikostech, jejich moravské varianty vystlané slámou a s kulatými otvory, budečáky - a až po dnešní univerzály a nástavkové úly. Nejlépe v neděli odpoledne, kdy všichni kluci běhali venku, musel jsem chtít-nechtít otcí pomáhat. Kouřil jsem mu starým těžkým kuračkem, přidržoval plástve, odskočil a podal, co bylo zapotřebí, až jsem si zvykl a bral přítomnost včel na rukách a vůbec v těsné blízkosti jako samozřejmost. Tatínek pracoval se včelami ještě po staru. Celá letní snůška se v úlech včelám nechávala přes zimu a med se vybíral až na jaře před velikonoce. Vzalo se jim jen to, co už v novém roce nemohly spotřebovat. Tehdy se med nevymetal jako dnes v medometech, ale vyhříval, neměli jsme doma ucelené rámy s plásty jako nyní, ale jen loučky, tedy plástve pouze s horním přířezem. Otec je pracně vyjmul z medníku, rozřezal na části a vložil do kameninového hrnce, který plaval v nádobě s horkou vodou. Vonělo to vždy v celém domě, jak se zcukernatělý med měnil v řídkou kaši, a pak se

kamenáč odnesl do chladu. Po ztuhnutí vosk vyplaval na povrch a odstranil se jako ledový příkrov a přes cedník se zbývající med znovu přelil.

Med byl sice bez voští, ale byla to zdlouhavá práce. Dnes už by to nikdo nedělal. Také nové mezistěny jsem se od tatínka naučil dělat po domácku, měli jsme lis a vanu s víkem, která se potírala lihem a zalévala sběračkou horkého vosku. Dneska už se všechno dělá strojově ve včelařských družstvech.

Hostivičtí včelaři spadali nejprve pod Kladno, ale od roku 1932 jsme měli už vlastní organizaci. Otec byl jedním ze zakladatelů spolku. Když v roce 1941 nastala tuhá zima, tatínek umřel koncem ledna toho roku, a v poledne, kdy jsme ho naposledy vyprovázeli, nastalo krátké oteplení. Včely vylétly k prvému proletu nad naším dvorem a zahradou, kroužily v holých korunách stromů a točily se nad námi, jakoby se přišly také s hospodářem rozloučit. Tak jsem se stal i já řadovým včelařem, ale včelařím už novým způsobem."

Zpracoval Pavel Krchov

Ještě hodně radosti z včeliček a především pevné zdraví do dalších let přeje nejstaršímu občanu Hostivice

redakce Hostivického měsíčníku

Z HUDEBNÍHO ŽIVOTA

21. ledna 1989 uspořádalo v Dělnickém domě hostivické kulturní středisko už tradiční koncert žáků hudebních kursů. A aby si přišli na své i ctitelé vážné hudby, pozvali pořadatelé také komorní orchestr Amadeus, složený z členů Symfonického orchestru Čs. rozhlasu a vedený Janem Mráčkem, aby úvodem k vystoupení mladých adeptů hudebního umění přednesl tři ukázky ze svého repertoáru. A tak jsme si mohli poslechnout Symfonii B dur od Jana Zacha, Koncert D dur pro housle a orchestr od S. Schachmara a Mozartovo Divertimento D dur. Výkon komorního orchestru opravdu dělal čest Mozartovu jménu, díla všech tří skladatelů z 18. století byla pečlivě nastudována a zvládnuta s opravdovým zápalem, zvláště pak sólový houslový part.

Po přestávce nastupovali na jeviště žáci lektorské dvojice B. Hevráleho a N. Novotné, od těch nejmenších, až po ty zkušené, kteří si na jevišti počínali jako doma. Škoda jen, že ty maličké nebylo za notovým stojanem vidět,

snad by bylo vhodnější otočit účinkující k obecenstvu bokem. Slyšeli jsme klavíristy, flétnisty a kytaristy, chlapce a děvčata. Postrádali jsme však mladé houslisty. Že by tenhle nástroj, který patřil před lety k nejběžnějším v našem kraji, upadl náhle v nemilost?

Hudební mládež hrála většinou národní písně, ale občas se odvážně pouštěla i do snažších melodií klasiků /Beethoven, Händel, Weber, Chopin, Mozart, Rameau, Dvořák/. Pozoruhodná byla vlastní skladba, kterou přednesla klavíristka Eva Kolaciová.

Díky dobré organizaci v zákulisí i na jevišti /moderátorkou byla A. Křižková/ se všech 29 účinkujících vystřídal poměrně rychle a koncert se zbytečně neprodloužil. Co však zaráželo, byla slabá účast. Jako by všem rodičům, babičkám nebo strýčkům malých muzikantů někdy ani nestálo za to, aby jim přišli zatleskat.

Smíme-li si dovolit jednu připomínku pedagogickou, mělo by se těm malým muzikantům vysvětlit, že na koncertech se netleská za každou jednotlivou větou, ale až po ukončení celé skladby.

Dospělým hudebníkům z orchestru Amadeus přejeme mnoho dalších uměleckých úspěchů, jejich mladým "kolegům"/jak je vedoucí souboru s milou laskavostí pojmenoval/ hlavně píli a vytrvalost, protože jen tyhle vlastnosti rozhodují vedle talentu i v hudbě o tom, dosáhne-li se uměleckého mistrovství.

FOTBAL ZAČÍNÁ

Oddíl kopané Sokola Hostivice zhodnotil na své výroční členské schůzi dne 14. ledna t. r. činnost v roce 1988. Obětavou brigádnickou prací oddíl kopané opět zlepšil podmínky sportovní činnosti. Byly obloženy kabiny. Položením nových čtverců trávy se podstatně zkvalitnila travnatá plocha. Oddíl dále vybudoval svépomocí osvětlení poloviny hrací plochy. Úspěšný byl sběr šrotu. Odevzdali jsme národnímu hospodářství čtyři sta centů železa. Takto jsme získali finanční prostředky na další činnost. Na poli sportovním obsadili nejmladší žáci, přípravek vedená soudruhem Šmejdířem a Froňkem, v podzimní části soutěže 1. místo. Starší žáci, vedení Vl. Hájkem, obsadili v okresním přeboru 4. místo.

Dorost Sokola Hostivice, vedený R. Vlasákem, obsadil 2. místo s tříbodovou ztrátou na Jinočany. "B" mužstvo, vedené J. Fialou, obsadilo v Okresním přeboru okresu Praha - západ 12. místo. "A" mužstvo, vedené M. Urbanem, se umístilo po podzimní části krajské I. třídy na 6. místě, ale má jen 3 body ztrátu na vedoucí PTZ Nelahozeves. Vcelku se dá říci, že mužstva hrají to, na co mají jejich hráčské kádry.

V jarní části soutěže a v podzimní části se do oddílu vrátí 6 hráčů ze základní vojenské služby a pevně věřím, že budou posilou pro mužstvo dospělých. V zimní přípravné části se dorost zúčastnil dorosteneckého halového turnaje Motorletu Praha a S. Nučice. "B" mužstvo hraje zimní turnaj ve Stodůlkách a "A" mužstvo zimní turnaj ve Zličíně.

Výbor oddílu kopané věří, že tyto přípravné zápasy dobře prověří mužstvo a umožní jim kvalitně se připravit na mistrovské soutěže, které začínají 25. března.

Roman Kubišta

KULTURNÍ AKTUALITA

Před 120 lety, 7. února 1869 se narodil v Klenčí pod Čerchovem selský synek, který později jako spisovatel Jindřich Šimon Baar postavil ve svém díle rodnému kraji pomník kovu trvalejší.

Vystudoval domažlické gymnázium a už tam začal s literárními pokusy. Chtěl studovat filozofii, ale po požáru v Klenčí roku 1881, kdy Baarův otec utrpěl velké finanční ztráty, vyhověl Jindřich přání své matky a vstoupil do semináře. Po vysvěcení kaplanoval sedm let v Přimdě, ve Spáleném Poříčí a v Úněticích, pak se stal farářem v Klobukách u Slaného a v letech 1909 - 1919 působil v našem kraji, v Ořechu u Řeporyj. Z českých literátů na něj nejvíce zapůsobili Alois Jirásek a vypravěč drobných příběhů Václav Kosmák. Baar zahájil svou literární dráhu verši, ale záhy poznal, že jeho doménou je realistická próza. V románech Jan Cimbura, Skřivánek aj. oslavil české patriarchální selství, v četných povídkách vylíčil snahy pokrokových kněží, prohlašoval, že "musí být provedena spravedlnost a rovnost" a věřil, že "nejkrásnější doba českého národa neleží za námi, ale před námi." Z vyprávění své "zlaté mámy" i z vlastních národopisných studií vycházel při psaní chodských povídek a pohádek. Vrchol Baarovi tvorby představuje trilogie Paní komisarka, Osmáctyřicátníci

a Lúsy. Čtvrtý plánovaný díl Svatba už nestačil dopsat. Vylíčil tu zápas Chodů proti odnárodnovacím snahám a vlastenecké působení Boženy Němcové na Domažlicku po roce 1848. Výbor z této trilogie vyšel v úpravě pro děti pod názvem Hanýžka a Martínek. Baarovy Sebrané spisy čítají 30 svazků.

Dnes na milované Chodsko zhlíží Baarova tvář odlitá z bronzu na Šalounově pomníku postaveném na Výhledech. V žulových kvádrech podstavce jsou vytesána slova Baarovy vroucí prosby: "Pane Bože! Všechny struny v srdci mém již popraskaly, jedne jediná mi zbyla. Miluješ-li mne, dej, abych směl na ni zahrát píseň o lásce k této tvrdé, kamenité zemi."

KNIHOVNA NABÍZÍ

Hrnčena bába a jiné povídky, Báby a dědkové (soubor povídek), Poslední rodu Sedmerova, Poslední soud, Jan Cimbura, Holoubek, Paní komisarka, Osmáctyřicátníci I., II., III., Tři povídky z Chodska (Hanče-Pro kravičku-Skřivánek), Mžikové obrázky (črty + povídky), Chodské písně a pohádky, Obrácení kupce Šoršíka a jiné povídky.

Letos vydaná kniha - Božena Hofmeisterová
Okouzlený milenec Chodska

KRÁTCE, AKTUÁLNĚ

Dovolená v zahraničí nebývá levnou záležitostí a je-li spojena ještě se stresovými situacemi při vydávání cestovního dokladu, nemá náležitý efekt.

Cestovní doklad lze získat bez dlouhého čekání ve frontách, jestliže si občan o jeho vydání požádá včas, nejlépe ještě v zimních měsících. Proto upozorňujeme všechny zájemce, že žádosti o vydání cestovního dokladu si mohou vyzvednout na OO-VB Hostivice, doma v klidu vyplnit a co nejdříve předat Oddělení pasů a víz OS SNB Praha - západ, Praha 5 - Smíchov, Zbořovská 13, I. patro. Úřední hodiny: pondělí 11.30 - 16.00, úterý 8.00 - 16.00, čtvrtek 8.30 - 18.00, pátek 8.00 - 14.00 hodin. V zimních měsících je cestovní doklad vydán ve lhůtě asi třítýdenní, v sezóně se tato doba prodlužuje na měsíc i déle.

npr. JUDr. Vejvoda
náčelník OO VB Hostivice

Ve školním roce 1989 - 1990 připravujeme v pořadí již třetí taneční kursy v Hostivici v časovém rozmezí září 1989 - únor 1990. Kursy budou probíhat každé úterý od 19.00 h. v Dělnickém domě v Hostivici, pod vedením taneční mistrové Evy Horákové a Miroslava Marholda.

Přihlásit se mohou chlapci a dívky ve věku od 15 - 19 let z Hostivice i okolí.

Kursovné pro dívky: 300.- + 10.- zápisné
pro chlapce: 150.- + 10.- Kčs.

Zaručujeme vám dobrou úroveň výuky a hezké prostředí.

Přihlášky jsou připraveny v MěstKS v budově zámku v 1. patře.

Zápis bude ukončen 30. dubna 1989.

Městské kulturní střed,
Hostivice

Žádáme rodiče, kteří si ještě nevyzvedli pamětní fotografie svého dítěte (pamětní list s věnováním - a barevnou kolébkou) ze slavnostního "Vítání" na MěNV Hostivice - nechť si je vyzvednou u s. Bártové.

Česká státní pojišťovna oznamuje:

v úterý 28. 2. 1989 od 11,00 do 17,00 hodin bude přítomen zástupce pojišťovny na MěstNV v Hostivici v zasedací síni, II. patro.

Městské kulturní středisko Hostivice pořádá výstavu fotografií Jindřicha Lukáška.

Hostivický zámek 1.2. - 17.2.1989

Pondělí - pátek 8 - 18 hodin.

PRANOSTIKY

Teplý únor - studené jaro, teplé léto.

Masopust na slunci - pomlázka u kamen. (20. 2.)

Svatý Matěj ledy láme, nemá-li jich, nadělá je.

ZPRÁVY SPOZ ŽIVOTNÍ JUBILEA

Anna Píšová	13. 2. 1899	90 let
Marie Melicharová	8. 2. 1901	88 "
Anežka Zpěváčková	26. 2. 1901	88 "
Růžena Hatschbachová	23. 2. 1904	85 "
Anna Kuzdasová	24. 2. 1905	84 "

B l a h o p ř e j e m e

PŘIVÍTALI JSME DO ŽIVOTA

P ř e j e m e š ť a s t n o u c e s t u
ž i v o t e m

SŇATEK UZAVŘELI

M n o h o š ť ě s t í

Z NAŠICH ŘAD ODEŠLI

Ludmila Koukalová	1903	23.11.1988
Josef Sejkora	1902	2.12.1988
Marie Bittmannová	1926	16.12.1988
Václav Fielka	1910	27.12.1988

Č e s t j e j i c h p a m á t c e

VZPOMÍNKA

Dne 8. února by se dožil 66 let náš drahý manžel, tatínek a dědeček, pan Václav Z i k á n a dne 25. února bude tomu 5 let, co nás navždy opustil. Za vzpomínku všem, kteří ho znali, děkují manželka, syn a dcera s rodinami.

